

enhver af de forskjellige Classer; at udtrykke Invaliderne Nationens Erkjendtlighed for de Offre, de have bragt den, er et Hensyn, som heller ikke bør sættes tilside, og som navnlig gjør det ønskeligt at udstrække Løven til Alle, der ere blevne Invalider, selv til dem, for hvem den tilstaaede Livrente ikke kan have stor pecuniær Betydning. Erstatning i Ordeis egentlige Forstand kan vel ikke finde Sted, hvor der er Tale om Tabet af Helbred og Lemmer, og Udvalget har derfor ogsaa undgaaet at benytte dette Udtryk; men ved at bestemme Livrentens Størrelse har det afgjørende Moment dog især maattet være det Tab af Arbeidskraft, som den modtagne Beskadigelse kunde antages at medføre. Idet vi ere gaaede ud herfra, have vi ikke kunnet tage noget Hensyn til den Grad, Bedkommende beskadede i Armeen, da han blev saaret; thi det kan ikke med Føie paastaaes, at Forringelsen i Arbeidskraft ved alle Beskadigelser er større for den Overordnede end for den Underordnede, saaledes vil f. Ex. Tabet af venstre Haand ordentligviis være haardere for den egentlige Arbeidsmand, end for den, hvis Virksomhed i Samfundet er af en mere aandelig Natur. End mindre vilde den omhandlede Forskjel være begrundet, siden almindelig Værnepligt nu er indført. Kun da vilde Forskjellen være berettiget, hvis man gik ud fra et fuldstændigt individuelt Forsørgelsesystem, saa at man tog Hensyn ikke blot til hver Bedkommendes Grad og tidligere Leveviis, men ogsaa til hans tidligere større eller mindre Erhverv, hans særegne Trang, hans Familieforhold, hans gifte eller ugifte Stilling o. s. v. Men et saadant System har Udvalget anset for aldeles forkasteligt; det vilde ikke i Virkeligheden kunne gjenføres, og det hører ikke hjemme paa Statens Omraade. Kommunen kan efter Omstændighederne tage slige Hensyn; men

fremfor Alt tilkommer dette den private Velgjørenhed; og her, synes det os, er en rig og smuk Anvendelse for de under Krigen indsamlede private Fonds, som saaledes vistnok i god Overensstemmelse med Givernes Hensigt vilde kunne supplere Statens efter almindelige Regler tildeelte Bidrag, og fremdeles udfolde en i hvert enkelt Tilfælde virkelig velgjørende Virksomhed. Forøvrigt skulle vi ved denne Leilighed erindre om det foreliggende Forslags § 33, som vi nærmest tænke os bragt til Anvendelse, f. Ex. hvis Bedkommende havde viist udmærket Tapperhed eller paa anden Maade gjort sig særligt fortjent af Fædrelandet.

Maaget vi altsaa troe, at nærværende Lov bør behandle alle Invalider efter samme Regler, mislikende vi dog ingenlunde, at der er Krav, som ad anden Veie bør søges fyldbestgjorte. Færdeleshed gjaelder dette da om de Officerer og Underofficerer, som ved Krigen ere blevne utjenstdygtige, samt om Enker og Børn efter dem, der af disse Classer ere faldne. For Armeens faste Officerer og disses Efterladte sørges der ved den almindelige Pensionsslov. Men ogsaa Reserver Officererne og Underofficererne, samt deres Efterladte, have et særligt Krav paa Staten, idet de paa en anden Maade end de Menige have staaet i Statens Tjeneste og, om end kun for en Tid, været dens Embedsmænd. Denne deres Tjeneste bør ganske viist kunne give Adgang til Pension, men en saadan maa da bestemmes ved en særegen Pensionsslov for disse Classer, og har ikke sin Plads i Invaltbløven.

En særegen Invaldestiftelse vilde vi ingenlunde ubetinget erklære os imod; men for Liiden kunne vi ikke tilraade Dyrrettelsen af en saadan.